

„Az elején hibetetlenül beindul, és később sem áll le.
Csavaros fordulataival garantáltan lebilincsel és elbűvöl ez a történet
– a szerelem és az elfogadás története.”

– JENNIFER L. ARMENTROUT, bestsellerszerző

From
f ő n i x
ashes

fine
selection

MOLLY McADAMS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

MOLLY MCADAMS

From
f ő n i x
ashes

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

❧ 1 ❧

Cassidy

– **Ty, LESZ OTT EGYÁLTALÁN VALAKI, AKIT ISMERSZ?**

– Csak Gage, de így legalább megismerhetünk új embereket.

Morogtam kicsit az orrom alatt. Nem vagyok az a barátkozós típus, mivel az emberek általában nem értik, miért lógok állandóan Tylerrel, ha pedig meglátják a zúzódásaimat meg a vágásokat, egyből arra gondolnak, hogy vagy vagdosom magam, vagy Tyler ver. Erről persze nem ők tehetnek. Sosem válaszoltunk a kérdéseikre, ami persze olaj volt a tűzre, már ami a pletykálkodást illeti.

– Cassi, itt senki nem tud semmit a múltadról. Néhány hét múlva az utolsó foltok is eltűnnek rólad, újak meg nem lesznek. Eljöttünk onnan, oké? Mellesleg nem bírom elviselni, hogy rajtam kívül senkid nincs. Tudod, hogy megértelek, de ettől még nehezen viselem. Kell, hogy legyen még valaki az életedben.

– Tudom.

Ösztönösen magam köré fontam a karom. Mindig így takargattam a zúzódások egy részét. Szerencsére már csak akkor látszottak,

ha bugyira vetkőztem. Bezzeg a hegek! De egy heg azért nem annyira fura látvány, és a legtöbbet ráadásul elrejtette a ruhám, szóval, azokat nem fogtam fel tragikusan. Olyan volt, mintha sokszor érne baleset.

– Hé! – Tyler megfogta a kezem, és elhúzta a testemtől. – Vége van, és többet nem fordul elő. Én pedig mindig itt leszek veled, függetlenül attól, hogy találsz-e új barátokat, vagy sem. Itt vagyok neked. De legalább próbálkozz! Itt a nagy alkalom, hogy új életet kezdj. Hát nem ezt szimbolizálja a kedvenc madarad is?

– A főnix nem igazi madár, Ty.

– Az mindegy, attól az a kedvenced. És ezt szimbolizálja, nem? Az újrakezdést!

– Újjászületés és megújulás – motyogtam.

– Az ugyanaz. Meghal, hogy aztán feltámadva új életet kezdjen, igaz? Most mi is új életet kezdhetünk. – A fejét csóválta, és az arca elkomorult. – De azért nehogy fellobbanj itt nekem, és elég! Túlságosan szeretlek ahhoz, ráadásul a tűz tönkretenné a kárpitot.

Nevetve a vállára csaptam.

– Szemét! Így tönkretenni ezt a meghitt pillanatot!

Tyler nagyot nevetett.

– Komolyan beszélek. – Megpuszilta a kezem, néhány pillanatig mélyen a szemembe nézett, majd ismét az utat figyelte. – Ez most egy új élet kezdete.

Tyler és én nem vagyunk egy pár, de olyan kapcsolat van köztünk, amit a legtöbb ember egyszerűen nem ért. Még azok sem, akikkel együtt nőttünk fel.

Szomszédok voltunk egy puccos környéken. Mindkettőnk apja orvos volt, az anyukáink pedig azt a típust képviselték, aki ki sem teszi a lábát otthonról, a délutánokat pedig pletykálással és martinizéssel tölti. Hatéves voltam, amikor apám szívrohamban meghalt – ráadásul a

munkahelyén. Idősebb fejjel egyszerűen nem tudom felfogni, hogyan lehetséges az, hogy senki nem mentette meg. Az ég szerelmére, hiszen a sürgősségin dolgozott! Komolyan senki nem volt ott, aki segíthetett volna? Hatévesen ebből persze összesen annyi jött le, hogy életem hőse örökre elment.

Apa rengeteget dolgozott, de amint betette a lábát a házba, én voltam a hercegnője, és minden idejét velem töltötte. Fejdíszekbe és boákba öltözve csatlakozott a teadélutánokhoz, minden plüssállatom nevét tudta, és úgy beszélgetett velük, mintha tényleg válaszolnának, lefekvés előtt pedig mindig ő mondta a mesét. Anyukám is csodálatos ember volt. Tudta jól, hogy apa és köztem különleges kapcsolat van, így legtöbbször csak az ajtóból figyelt minket mosolyogva. Ha valami bajom esett, és apu dolgozni volt, anya hatalmas jelenetet rendezett, hogy már megint nem vigyázott rám eléggé, és azt hajtogatta, hogy tartsak ki, meg ne haljak. Apát is biztos felhívta, mert ő úgy rohant haza, mintha élet és halál között lebegnék – pedig csak meghorzsoltam magam –, felkapott, beragasztotta a sebem, és akkor mintegy varázsütésre minden jobb lett. Tényleg ő volt az én hőszöm, olyan apa, akire minden kislány vágyik. Mostanra viszont nem maradt belőle más, csak a csodálatos emlékek, és a főnix, amit annyira szeretett. Anya még azt is megengedte neki, hogy egy nagy főnixet rajzoljon a falra az ágyam fölé. Akkor kezdtem az óvodát, de a főnix még mindig ott van a falon, bár anya többször fenyegetőzött, hogy eltünteti. Apámnak volt egy főnixes gyűrűje is, sokat hordta, aztán én őriztem féltve, míg a halála után nem sokkal anyám meg nem találta nálam, és elvette. Soha többé nem láttam azt a gyűrűt.

Apu halála után anyám gyakran nézett a pohár fenekére. Rögton a reggeli kávéját rummal ízesítette, délelőtt tízkor már margaritát kevert, aztán a klubban is azt ivott, és mire délután hazaértem az

iskolából, üvegből nyakalta a whiskyt vagy a vodkát. A barátnőire továbbra is jutott ideje, engem viszont egyre gyakrabban nem kellett fel reggelente, nem csomagolt ebédet, elfelejtett elhozni az iskolából – lényegében azt is elfelejtette, hogy létezem. Amikor először hagyott ott az iskolában, majd másnap sem jött értem, mert nem volt hajlandó előbújni a szobájából, Tyler anyukája, Stephanie vitt haza. Később is minden reggel és délután ő vitt és hozott, egyetlen zokszó nélkül. Tudta, hogy anyám maga alatt van, csak azt nem, hogy mennyire.

Miután már egy hete nem volt tiszta ruhám – néhány balul sikerült próbálkozást követően –, elkezdtem magamra mosni, és szép lassan megtanultam egyedül megoldani a házi feladatot, és én csináltam a mogyoróvajás-lekváros szendvicseinket, amikből egyet mindig letettem anya szobájának az ajtaja elé. Egy év telt el apa halála után, amikor Jeff a képbe került. Gazdag volt, menő üzletember, a nevét állítólag mindenki ismerte a kaliforniai Mission Viejóban. Mondjuk én hírért sem hallottam azelőtt. Mire észbe kaptam, már be is költözött, és elvette anyát.

Jeff beköltözésének első estéjén ütöttek meg először, még hozzá a saját anyám. A kedves, szerető anyukám, aki a légynek sem ártott volna, nemhogy a lányának, megütött. Csak annyit kérdeztem, hogy ki ez a Jeff, és miért ragaszkodik hozzá, hogy apának szólítsam, mire anyám hátba vágott a whiskysüveggel, aminek éppen a kibontásával vesződött. Az üveg nem tört el, de így is csúnya foltot hagyott. Attól az estétől kezdve nem múlt el úgy nap, hogy ne kaptam volna újabb verést anyától vagy Jefftől. Általában tenyérrel vagy ököllel ütöttek, amit idővel megtanultam értékelni, mert amikor bögrék, italos poharak vagy lámpák is utat találtak felém, vagy amikor anyám levette a magas sarkúját, és a cipője sarkával ütötte

a fejem... nos, olyankor nem voltam benne biztos, hogy megérem a másnapot. Amikor Jeff először vert el egy csavarkulccsal, bementem a szobámba, kinyitottam az ablakot, leakasztottam a szúnyoghálót és Tyler ablaka felé vettem az irányt. Hétévesek voltunk. Ty felsegített a szobájába, adott pizsamát, hogy átvehessem a véres hálóingem, aztán kéz a kézben aludtunk el az ágyában.

Az elmúlt tizenegy évben Tyler milliószor könnyögött, hogy hadd mesélje el a szüleinek, mit tesznek velem, de nem hagytam. Tudtam, ha kiderül az igazság, akkor a szülei szólnak valakinek, aminek az lesz a vége, hogy elszakítanak Tylertől. A hősöm meghalt, az anya, akit szerettem, az alkohol rabja lett. Nem veszíthettem el Tyt is. Végül megígérte, hogy nem beszél róla senkinek, azzal a feltétellel, hogy ha valaha eszméletlenül talál rám, az egyezséget semmisnek tekintjük, és annak szól, akinek akar. Ezzel viszont csak Tylert tudtam kordában tartani, a szomszédokkal nem számoltunk...

Három évvel a verések kezdete után már nem lopóztam át minden éjjel Tylerhez, csak akkor, ha nem csupán tenyerek és öklök vagy egyéb testrészek csattantak rajtam. Tyler ettől függetlenül minden éjjel várt. Bekészített a szobájába egy elsősegélydobozt, és ha mentem, megtisztította és bekötözte a sebeimet. Általában csak leragasztotta a vágásokat, de három alkalommal addig nem tágított, míg a sebeket össze nem varrták. Az apukáját kértük meg, azt mondtuk neki, hogy kimentem futni, és elestem. Nem vagyok hülye, tudom, hogy nem hitt nekem – már csak azért sem, mert az egyetlen kapcsolatom a sporttal az volt, amikor Tylerrel meccset néztünk –, de azért figyeltem, hogy ne látszódjanak a kék foltjaim, amikor a közelében voltam, ő pedig nem kérdezősködött. Csendben leültünk a konyhaasztalukhoz, ő összevarrt, majd amikor végzett, kikísért a bejárati ajtón, én pedig a házat megkerülve egyenesen Tyler szobája

felé fordultam, aki a nyitott ablakban várt. Minden éjjel ki volt készítve valami, amiben alhattam, és minden éjjel fogta a kezemet és magához ölelt, amíg el nem aludtam.

Szóval, amikor Tyler pusztit adott a homlokomra, az arcomra vagy a kezemre, az semmi extrát nem jelentett. Egyszerűen csak így nyugtatott meg... mint gyerekkorunkban.

– Hahó, Cassi! Hallasz?

Tyler az arcom előtt integetett.

– Jaj, bocsi! Új élet, barátok. Igen, ez... izé... barátkoznom kell másokkal is.

A fejemben egy fokkal értelmesebbre sikerült a mondat.

Ty felnevetett, és megszorította a térdemet, majd néhány perc kínos csend után végre témát váltott.

– És hogy tetszik a lakás?

– Szuper. De biztosan azt akarod, hogy én is ott lakjak? Bérlelnék saját lakást, vagy alhatnék a kanapén...

Én, saját lakást bérelni? Viccnek is rossz. Ha azt mondom, volt száz dollárom, sokat mondok.

– Arról szó sem lehet. Tizenegy éve osztozunk az ágyamon, és ezen nem most fogunk változtatni.

– Jó, de mi lesz, ha összejössz valakivel? Szépen elé állsz majd, és elmagyarázod, miért élek veled? Hogy miért van közös fiókunk, szekrényünk, és miért alszunk egy ágyban?

Ty rám pillantott, majd újra az utat figyelte. Barna szeme elsötétült, és a száját összeszorította.

– Velem maradsz, és kész.

Sóhajtottam, de nem ellenkeztem tovább. Ezerszer lejátszottuk már ezt a vitát. A korábbi kapcsolatai mind egy szálig miattam mentek tönkre, mert állandóan együtt voltunk. Szörnyen éreztem magam

emiatt, ezért ha valakivel randizni kezdett, mindig felszívódtam, és a telefont sem vettem fel neki, hadd koncentráljon kizárólag a barát-nőjére. Ez persze sosem tartott túl sokáig. Előbb-utóbb megjelent az ablakomnál, bemászott a szobámba, felkapott az ágyamból és magával vitt a házukba. Ami az én pasijaimat illeti, jóval egyszerűbb volt a helyzet, ugyanis nekem soha nem volt senkim. Egyrészt Tyler eléggé rám telepedett, másrészt, mivel meglehetősen zűrösek voltak a családi körülményeim, senki sem közeledett. Nem mintha ez zavart volna, az egyetlen srác, aki iránt valaha is éreztem valamit, túl öreg volt hozzám, és mindössze néhány percig volt jelen az életemben. A gyomrom is elszorult abban a pillanatban, amikor ajtót nyitottam, és megláttam. Olyat éreztem, amit azelőtt soha, és még napokkal később is a kisugárzásáról és az elbűvölő kék szeméről álmodtam. Ty persze az egészről semmit nem tudott, de nem is lett volna értelme elmondani neki. Még alig múltam tizenhat, az a pasi pedig rendőr volt; tudtam jól, hogy soha többé nem látom, és így is lett. Az apámat és Tyt leszámítva amúgy is nehezen engedtem közel más fiúkat, megmagyarázhatatlan vonzalom ide vagy oda. Ha a feje tetejére állt borzalmas világunkba új férfi toppant volna be... az rögtön bizalmi kérdéseket vet fel.

Tyler úgy döntött, hogy a Texasi Egyetemen tanul tovább, Austinban, ahová a két évvel idősebb unokatestvére, Gage is járt. Az évek során sokat hallottam Gage-ről és a családjáról, mivel ő volt Tyler egyetlen unokatestvére, és őszintén boldog voltam, hogy Tyler ugyanoda megy egyetemre. Gage olyan volt neki, mint egy báty, viszont évek óta nem találkoztak, ezért jó ötletnek tartottam, hogy összeköltöznek. Csak azt nem tudtam, mihez kezdek, ha Tyler elmegy. Egyedül abban voltam biztos, hogy jó messzire megyek a szülőházamtól. Egyetlen hónapot kellett kibírnom, hogy betöltsem a tizennyolcat,

és végre elhúzzam a csíkot. De Tyler ekkor sem hazudtolta meg magát, és helyettem is döntött. Bemászott az ablakomon, rám parancsolt, hogy csomagoljak, és mielőtt berakott volna a Jeepjébe, anyám és Jeff elé állt, és alaposan beolvasott nekik. Nekem időm sem volt az őszinte vallomás következményein rágódni, ugyanis mire észbe kaptam, már az autópályán száguldottunk Texas felé. Az utat alig egy nap alatt tettük meg. Gyorsan kipakoltunk, lezuhanyoztunk, és már úton is voltunk valami tóhoz, ahol Gage és a haverjai bulit rendeztek.

Gage családja nem austini. Azt nem mondta Tyler, Texason belül pontosan hol élnek, annyi viszont kiderült, hogy van egy farmjuk. Amikor ezt megtudtam, alig bírtam megállni, hogy ne kérdezősködjek, hogy néz ki. Persze már Austinban rádöbentem, hogy Texas nem egészen olyan lesz, amilyennek hittem: én földutakra és ördögszekerekre számítottam, nem lélegzetelállító épületekre és hatalmas zöldövezetekre. Viszont az öltözködésben még bíztam, és fogalmam sem volt, mi lesz, ha meglátok egy szűk farmeres, óriási övcsatos, kalapos cowboyt, aki mintha valami rodeóból vagy westernfilmből lépne elő. Valószínűleg hatalmas nevetésben török ki, amint a szemem elé kerül.

Amikor megláttam a tavat és a társaságot, nagy levegőt vettem, és elkeseredetten igyekeztem megnyugodni. Mint mondtam, nem voltam és vagyok az az ismerkedős típus.

Tyler megfogta a kezem, és finoman megszorította.

– Új kezdet, Cassi, erre gondolj! És arra, hogy végig itt leszek melletted.

– Tudom. Ne félj, képes vagyok rá.

A Jeep megállt, és rögtön megbántam, amit mondtam. *Nem. Nem vagyok rá képes.* Gyorsan végiggondoltam, hol vannak rajtam foltok, és ellenőriztem, hogy mindegyiket takarja-e a ruha. Persze ezt már a

lakásban is megtettem. Hiába, nagyon nem akartam, hogy bárki rájöjjön, milyen életem volt eddig.

Kipattantam a Jeepből, újra nagy levegőt vettem, és összeszedtem magam. *Új élet. Képes vagyok rá.* Megkerültem a kocsit, és még el sem jutottam Tylerig, amikor megláttam Őt. Meg nem mondom, hogy ott helyben földbe gyökerezett-e a lábam, vagy haladtam tovább Tyler felé, de az biztos, hogy megszűnt körülöttem a világ, és csak a srácot láttam, aki úgy tízlépésnyire állt tőlem. Magas volt, magasabb, mint a 185 centis Tyler. Laza sötétbarna térdnadrág és fehér ing volt rajta. Az ingét teljesen kigombolta, felfedve ezzel napbarnított, izmos mellkasát és kockahasát. A karján csak úgy dagadtak az izmok, mégsem tűnt úgy, mint aki naphosszat a konditeremben gyúr vagy szteroidot szed. Természetes izomzatnak hatott, amit valószínűleg kőkemény munka edzett ilyenné. Éjfekete, kócos haja úgy festett, mintha most kelt volna ki az ágyból, és már attól felé mozdult a kezem, hogy arra gondoltam, milyen lenne beletúrni. Abból a távolságból nem láttam a szeme színét, csak azt, hogy engem bámul, és még a szája is tátva marad. A kezében egy palack vizet tartott, és úgy tűnt, éppen inni készült, amikor meglátott. Nem tudom, mi ütött belém, de az egész testem bizsergett, és a tenyerem is izzadt, ahogy ránéztem.

Sok helyes fiút láttam már – elvégre Tyler is úgy nézett ki, mint egy Abercrombie & Fitch-modell –, de ez az új srác minden képzeletet felülmúlt. Egy isten volt. Egyre nehezebben vettem a levegőt, és szinte forrt a vérem, ahogy öntudatlanul is tettem egy lépést felé. Abban a pillanatban azonban egy magas, hosszú lábú szőke bukkant fel mellette, és átkarolta, majd megpuszilta az erős állát. Mintha valaki hasba vágott volna, azonnal szörnyen féltékeny lettem a lányra. Megráztam a fejem, és próbáltam másfelé nézni. *Mi ütött beléd, Cassidy? Nyugalom!*

– Cassi, jössz?

Ekkor tértem magamhoz, és megláttam, hogy Tyler felém nyújtott kézzel vár.

– Öö... igen.

Az új pasira pillantottam, aki egy tapodtat sem mozdult. A csinos szőke csaj megállás nélkül duruzsolt a fülébe, de ő mintha meg sem hallotta volna. Éreztem, ahogy elvörösödöm a tekintetétől – úgy nézett rám, mintha először látná a napot. Odamentem Tylerhöz.

Tyler magához húzott, és a fülembé suttogott.

– Minden oké?

– Persze – válaszoltam, miközben ismét a szívverésem próbáltam csillapítani, ám ezúttal más okból, mint korábban.

Egy puszit nyomott az arcomra, és ellépett tőlem.

– Akkor hadd mutassam be neked Gage-et!

Ja, igen. Gage! Tyler elengedte a kezem, majd kezét a vállamra téve odavezetett az új sráchoz és a hosszú lábú szőkéhez. *Jaj, ne! Ugye, nem? Ne, ne, ne, ne, ne!*

– Szevasz, haver, mizu?

Tyler jókorát csapott a srác hátára, mire ő nagy nehezen levette rólam a szemét, és felé fordult. Eléggé elcsodálkozott, amikor meglátta Tylert.

– Tyler, helló! Nem is tudtam, hogy már megjöttetek.

Te jó ég! Istenem! Az a hang! Már ennyiből átjött, milyen isteni. Mély, érces, a legszexibb, amit valaha hallottam.

– Jaja, most értünk ide. Cassi, ő itt az unokatesóm, Gage. Gage, ő Cassi.

Gage kezét nyújtott.

– Nagyon örvendek, Cassi. És örülök, hogy végre befutottatok.

A térdem elgyengült, és mintha áramütés futott volna végig rajtam, amikor kezet fogtunk. Az alapján, ahogy hirtelen a kezemre nézett, szerintem ő is érezte.

– Én is nagyon örülök.

Most, hogy közelebb kerültünk, végre láthattam a sötét szemöldöke és szempillái mögött megbúvó, csodálatos zöld szemét. Maga volt a megtestesült férfi. Az erős álla, a dús szemöldöke, a hangsúlyos arccsontja és orra, meg az a tökéletes, csókolnivaló szája... Ordított róla, hogy *igazi férfi*. Százszázalékos férfiaságát egyedül az arcán megjelenő kislíus gödröcskék ellensúlyozták, amikbe egyből beleszerettem. *Isten*, tényleg ez volt az egyetlen szó, ami pontosan írta le.

A magas szóke úgy érezhette, hogy el sem akarjuk engedni egymás kezét, így gyorsan ő is kezet nyújtott.

– Szia, Brynn vagyok, Gage barátnője.

Az utolsó szót különösen kihangsúlyozta.

Nem kellett volna, de újra Gage-re pillantottam. Az arcán bosszúsággal vegyes zavarodottság látszott, amikor Brynnre nézett. *Ezt egyszerűen nem hiszem el*, gondoltam magamban. Nem érdekelt, hogy két másodperce láttam őt először. Nem mindennapi történet, hogy két ember első találkozásakor ennyire egymásra kattanjon, erre neki barátnője van. Még a rendőr iránt sem éreztem ilyesmit, akivel az ajtónkban találkoztam, pedig őt majdnem két évig tartott kivenni a fejből!

Kihúztam magam, elengedtem Gage kezét, és Brynn felé fordultam.

– Nagyon örülök, Brynn!

Bízom benne, hogy a mosolyom elég hihető. Nem akartam egyből ellenségeket szerezni, pláne nem olyat, aki a leendő lakótársammal jár.

Viszont nem hazudok, máris azon filóztam, hogyan lehetne tőle megszabadulni.

Tyler és Brynn kezét fogott, majd a lány újra felém fordult. Szerintem észrevette, hogy alig bírom levenni a szemem a pasijáról. Tyler és Gage arról dumált, hogy kivel mik történtek, és valahányszor Gage megszólalt, minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne csukjam be a szemem, és ne vesszek el abban az isteni hangban, amitől állandóan libabőrös lettem.

– Cassi, mit szólnál, ha bemutatnád a többi lánynak? – szólalt meg végül Brynn mézesmázos hangon.

Tyler egyből fellelkesedett, hiszen erre várt.

– Jól hangzik – válaszoltam, és magam mögött hagytam a fiúkat.

Szörnyű érzés volt eljönni onnan, de legalább végig magamon éreztem Gage tekintetét.

– Szóval, te és Tyler? – kérdezte Brynn, a vállamat meglökve.

– Hogy érted?

– Olyan jól mutattok együtt.

Egyáltalán nem bók volt ez, inkább tapogatózás.

– Köszö, de nem járunk. A legjobb barátom, semmi több.

– És ezt vajon ő is így gondolja? Láttam, hogy néz rád, meg ahogy hozzád ért...

– Nem, ez más. Egész életünkben a legjobb barátok voltunk.

– Na, persze. És te is a UT-re fogsz járni? – kérdezte kíváncsian.

– Nem. Nem is tervezek suliba járni.

– Akkor miért vagy itt?

Ha nem lett volna az a sunyi mosoly, a kérdés pusztán érdeklődésként is hathatott volna.

– Őszintén? Fogalmam sincs. Tyler összepakolta a cuccomat, és berakott a Jeepjébe. Gage pedig úgy tűnt, nem bánja, ha náluk lakom.

Elégedett mosollyal megfordultam, és a lányokhoz érve mindenkinek bemutatkoztam.

Gage

MI A FENE VOLT EZ? Ilyen még sosem történt velem. Egyetlen pillanás Cassire, és megszűnt körülöttem a világ. Csak az járt a fejemben, hogy közelebb akarok kerülni hozzá. Leírhatatlan érzés volt, mintha mágnesként vonzott volna. Sajnos azonban a világ leggyönyörűbb lányától földbe gyökerezett a lábam. Hosszú, barna hajába belekapott a szél. Másra sem vágytam, csak hogy elmerülhessek azokban a nagy, mézszínű szemeiben. Olyan édes volt és törékeny, legszívesebben azonnal a karjaimba kaptam volna, hogy megóvjam őt minden rossztól a világban, de a szemében valami azt sugallta, hogy elég jól ismeri a rosszat, és tud vigyázni magára. Pont ezért volt olyan furcsa, miért lóg úgy az unokatesómon, mintha az élete múlna rajta.

Tyler említette, hogy egy barátja is velünk lakik majd, azt is tudtam, hogy lány. A nevét is hallottam többször az évek során, de Ty mindig úgy beszélt róla, mintha csak barátok lennének. De akkor miért fogta a kezét, és miért puszilgatta az arcát!? Nem bírtam türtőztetni magam, kicsit fel is mordultam a jelenet láttán. És aztán jött az a hülye Brynn. Barátnő? Ez komoly? Két szörnyű randink volt tavaly, és még a sulis vége előtt közöltem vele, hogy felejtse is el, ebből nem lesz semmi. Úgy tűnt, hogy felfogta, egészen addig, amíg Cassi és Ty be nem állított.

Amikor Cassi először megszólalt, a lélegzetem is elállt. A hangja lágy és dallamos, tökéletesen illik hozzá. Nem magas, de az alacsony

termete ellenére olyan bomba lába volt abban a rövidnadrágban, amivel akármelyik férfit térdre kényszeríthetné. Végig csak azon járt az eszem, vajon mit szólna, ha átkarolnám, hogy mutatna a kocsimban vagy a lovamon. És mit tagadjam, azt is egyből láttam, ahogy alattam fekszik... bocs, de egyszerűen olyan fantasztikusan nézett ki, hogy képtelen voltam nem elképzelni.

Amikor Brynn elkísérte, alig bírtam levenni róla a szemem, de muszáj volt, mert nem akartam, hogy Tyler észrevegye, máris teljesen odavagyok érte.

– Gage, tisztázzuk rögtön az elején: ő az enyém.

Oké, talán kicsivel feltűnőbb voltam, mint hittem.

– Mintha azt mondtad volna, hogy csak barátok vagytok.

– Igen, ő a legjobb barátom. De akkor is az enyém. Majd megérted.

Bólintottam, és a hátára csaptam. Szerencsére volt elég önuralmam ahhoz, hogy ne ököllem.

– Ha te mondd! Na, gyere, szerezzünk neked egy sört!

Ahogy esteledett, egyre közelebb és közelebb keveredtem Cassihez. Úgy éreztem magam, mint egy perverz állat, amiért állandóan körülötte ólálkodtam, de nem bírtam leállni. Hallani akartam a hangját, a nevetését. Az a nevetés olyan volt, mintha angyalok dalát hallanám. *Angyalok dalát? Mi ütött belém?*

A tábortűz körül ültünk és beszélgettünk. Alig néhány méterre voltam csak Cassitól, amikor felállt, és Jackie felé indult. Ha ezek után nem alakultak volna annyira szerencsésen a dolgok, tutira felpattanok és betöröm Jake orrát, amiért Cassit fogdosta, de végül jól sült el, mert amikor az egyik kezével megsimította a combja elejét, a másikkal pedig a fenekébe markolt, Cassi megbotlott, és egyenesen rám esett, az ingemre zúdítva a kezében lévő sört.

Elkerekedtek a hatalmas szemei, és egy pillanatig szóhoz sem jutott.

– Űristen, nagyon sajnálom!

A nap lefelé ment már, de a félhomályban is jól láttam, hogy elpi-
rult. Imádtam.

Nevetve megfogtam, és az apró vállainál fogva megtartottam. A leg-
kevésbé sem érdekelt az ingem.

– Jól vagy?

Tekintete a számat kereste, és a fogával finoman az ajkába hara-
pott. Én is bele akartam harapni, és már ösztönösen felé is hajoltam,
mire észbe kaptam. Cassi zavartan pislogott, aztán rám nézett, majd
a jobbomon álló Jake-re.

– Jól. Nagyon sajnálom az ingedet.

*Elment az eszed? Egész este két szót szolt hozzád, és te máris meg
akarod csókolni?*

– Ne is törődj velem! – motyogtam magamban, miközben ő már
felkelt, és Jackie felé vette az irányt, de mielőtt odaérhetett volna,
Tyler elkapta, magához ölelte, és a fülébe suttogott valamit.

– Mondtad, hogy az unokatesód hoz valami csaj, de azt nem,
hogy ilyen jó nő – szólalt meg Jake.

– Jake, ha még egyszer hozzáérsz... neked annyi.

– Húha, te máris odavagy a csajért! Ezzel akarsz bevágódni nála?

Egy másodpercig figyeltem Cassit Ty karjában, aztán megráztam
a fejem, felvettem a söröm és jól meghúztam.

– Nem.

Dehogyanem.

– Nekem nagyon úgy tűnik.

– Jake – morogtam.

– Jó, jó, nyugi! Nem nyúlok hozzá. Amúgy meg te is hallottad...
jól van.

Lehajolt, és kivett egy sört a hűtőtáskából. Mire visszaült a székébe, már el is fejtette a dolgot, és Lanie-n legeltette a szemét.

Amikor láttam, hogy Cassi és Tyler még mindig sugdolóznak, felkeltem és elindultam a kocsikhoz. Levettem, és a terepjárom platójára dobtam az elázott ingemet, és előszedtem egy tisztát a hátsó ülésről. Amikor megfordultam, Tyler épp felém igyekezett.

– Örülök, hogy itt vagy, haver – szóltam.

– Én is. – Nagyot húzott a söréből, aztán lerakta a plató lenyitott ajtajára. – Sajnálom, hogy nem tudtunk hamarabb jönni. Kali komolyan kezdett az idegeimre menni. Ideje volt új helyre költöznöm. És tudom, hogy már mondtam, de nagyon hálás vagyok, amiért hozzád költözhetünk. Akárki mást is választhattál volna lakótársadul, olyat, aki nem hoz a nyakadra még egy lányt is.

– Szóra sem érdemes, hiszen családtag vagy. Őszinté szólva, először meglepődtem, amikor bejelentetted, hogy Austinba jössz, hogy egy suliba járjunk. Miután az elmúlt években nem nagyon látogattatok meg minket Steph néniel és Jim bácsival, kezdtem azt hinni, már nem szerettek bennünket annyira.

– Jaj, dehogy, nem ti tehetek róla. Csak nem akartam otthagyni Cassit. Sajnálom, hogy ezt gondoltad.

Nagy levegőt vettem, és közben emlékeztettem magam, hogy Cassi követte őt Texasba.

– Én ezt nem értem, Ty, azt mondtad, barátok vagytok. Erre kiderül, hogy ő miattad jött ide, te meg azért nem látogattál meg minket, mert nem akartad egyedül hagyni? Miért nem beszéltél soha arról, mi van köztetek?

– Bonyolult. És tényleg csak barátok vagyunk, de szüksége volt rám, nem hagyhattam magára. Egyébként, ami engem illet, én szeretem őt.

Basszus! Úgy éreztem magam, mint akit fejbe vágtak. Hogyan lehettem oda máris annyira ezért a lányért, hogy még a gondolata is fájts annak, hogy Tylerrel van? Vagy úgy általában bárki mással. Ezt nem hiszem el! Ez nem normális.

– Az mit jelent, hogy szüksége volt rád?

Mindketten felkaptuk a fejünket, amikor a lányok sikítozását és csobbanásokat hallottunk. A srácok dobálták a csajokat a tóba. Amikor Jake felkapta és átdobta a vállán Cassit, ösztönösen megindultam feléjük. A kezem ökölbe szorult, és csak arra vártam, hogy letegye. Cassi hosszú haja az arcába lógott, kis kezeivel pedig Jake hátát püfölte.

– Tegyéle! Nincs rajtam fürdőruha! – Olyan elszántan küzdött, hogy majdnem elmosolyodtam. De csak majdnem. – Komolyan! Tegyéle!

– Jake, mondtam már, hogy ne nyúl hozzá! Tedd le!

Alig néhány lépésnyire álltam mögöttük. Cassi Jake nadrágjába kapaszkodva nyomta fel magát, hogy rám nézzen, de Jake megfordult, így ő került velem szembe. Cassi rúgni is próbált, mire Jake keze egyre fentebb kalandozott a combján. Ettől megint ökölbe szorult a kezem.

– Jajj, Gage, ne már! – szólt csalódottan. – Az összes csaj bement.

– Ő viszont nem...

Jake lassan letette, amitől Cassi pólója felcsúszott a nyakába. A mondatom vége belém szorult, és mögöttem még legalább ketten hallhatóan elborzadtak. *MI A FRANC?!*

Tyler megragadta Cassit, és elindult vele. Együttérzően nézett a lányra. Amikor a tekintetünk találkozott, mintha aggodalmat láttam volna az övében. Cassi újra elvörösödött, és a száját összeszorítva követte Tyt a Jeepjéhez.

Jake úgy nézett rám, mintha megbolondultam volna. Ha mások nem ugyanúgy reagálnak, mint én, talán el is hiszem neki, hogy az vagyok. Elindultam utánuk, és vártam, amíg hallótávolságon kívül kerülünk.

– Mi az ott a hátán?

Tyler besegítette Cassit a kocsiba, majd a vezetőoldalra ment, és kinyitotta az ajtót. Cassi összeszorított szájjal bámult maga elé.

– Ty, mi a fene az?

– Semmi. Találkozunk a lakásban.

– Azt nem nevezném semminek!

Ty sóhajtott egyet, ellépett a kocsitól, és hozzám hajolt, hogy Cassi ne hallja.

– Figyelj, szeretnénk volna ezt elkerülni, de mivel megláttad, később elmagyarázom. De pontosan emiatt hoztam el otthonról, úgy-hogy ha nem bánod, most elviszem a lakásba.

Egy percig sem haboztam, máris rohantam a kocsimhoz. Felkaptam a vizes ingemet, becsaptam a plató ajtaját, beugrottam, és indultam utánuk. Ezer dolog kavargott a fejemben, és mindegyiktől csak egyre erősebben szorítottam a kormányt. Elég sötét volt, így nem voltam biztos benne, hogy mit láttam, de nekem zúzódásnak tűnt. Sok zúzódásnak. Hallottam már olyan betegségről, amitől az embert mindenütt kék foltok borítják. Próbáltam kitalálni, mi lehet az, és eszembe jutott, milyen kis alacsony Cassi. Ha az arca nem tűnt volna olyan egészségesnek, a nyakamat tettem volna rá, hogy valami betegség. Közben viszont ott motoszkált a fejemben, amit Tyler mondott, hogy nem akarta otthagyni. A nyilvánvalóra akartam legkevésbé gondolni – azt nem bírtam elhinni, hogy valaki képes lenne bántani őt. Meg is ölném, aki megteszi.

Miért próbálom őt máris ennyire óvni? Nem is ismertem, és egész este két szót szoltunk egymáshoz. Még a húgaimmal sem voltam ilyen, pedig a világon mindennél jobban szerettem őket. Nem tudtam, mi volt ebben a lányban, de azonnal elvarázsolt. És nem tudtam, hogy ennek örüljek, vagy sem.

Az út egy örökkévalóságnak tűnt. Megkönnyebbültem sóhajtottam, amikor végre lehúzódtam a ház elé. Tyler beállt mellém. A kocsihoz futottam, és kinyitottam az anyósülés ajtaját, Cassi arcát látva azonban rögtön hátraleptem. Semmi érzelmet nem mutatott, és bár a szemembe nézett, a tekintete üres volt. Felé nyújtottam a kezem, hogy kisegítsem az autóból, de akkor odaért Tyler, gyilkos tekintettel félrelökött, és ő segítette ki Cassit a kocsiból. Átkarolta, és bekísérte a házba, egyenesen a hálószobájába. Én a nappaliban vártam, hogy előjőjenek, de fél óra múlva sem volt semmi mozgás. Levertem indultam zuhanyozni, még mindig bűzlöttem a sörtől, amit Cassi öntött rám. Szerencse, hogy nem állított meg rendőr útközben. Amikor visszamentem a szobámba, Tyler már az ágyamon ült.

– Ne haragudj, Gage, de nem akart beszélni veled, amikor ideértünk.

– Mi baja, beteg?

Tyler döbbenten nézett rám.

– Micsoda? Dehogy beteg. Miért gondolod... Óóó! Nem, nem beteg.

Részben megkönnyebbültem a tudattól, hogy nem betegség okozta azt a valamit, ami a hátán van, másrészt viszont hányingerem lett, amikor belegendoltam, hogy akkor mi más.

– Ezért nem akartad magára hagyni? – kérdeztem halkán.

– Igen, ezért.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A pasija?

A fejét rázta.

– A szülei?

A fogamat is összeszorítottam, amikor bólított.

– Várj egy kicsit! – Sietve kiment a szobámból. Hallottam, ahogy a hálószobája ajtaja nyílik és csukódik, aztán megint. Kis idő múlva visszajött a szobámba, és becsukta maga mögött az ajtót. – Csak megnéztem, alszik-e. Nem akarja, hogy tudj a dolgról. De mivel megláttad, úgy érzem, jogod van tudni. Amúgy is el kell mondanom... muszáj beszélnem róla valakinek. – Az arcát a kezébe temette, mély levegőt vett, és egész testében megborzongott. – Tizenegy éve egy árva szót sem szóltam erről senkinek. El tudod képzelni, milyen egy ilyet magadban tartani?

– Tizenegy éve!? – sziszegtem. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy a falnak dőljek, és ne ugorjak neki Tylernek. – Tizenegy éve tart, és te senkinek nem szóltál? Te teljesen hülye vagy?

– Megígértem neki! Rettegett attól, hogy elveszik tőlem.

– De az egész háta kék-zöld, nem láttad!?

Tyler megint a padlót bámulta.

– Volt rosszabb is. Agyrázkódással is jött hozzám. Párszor varrni is kellett. Isten bizony, Cassi keményebb, mint a legtöbb férfi. Fájdalomcsillapító nélkül tűrte, ahogy apa összevarrta a konyhában. Néha viszont a földről sem bírta felkelni. Gyerekkorában előfordult, hogy órákig csak feküdt, mire össze tudta szedni magát annyira, hogy felkeljen. Később vettünk neki telefont, és ha ilyen történt, írt egy SMS-t, én pedig átmentem érte, és elhoztam.

Alig tudtam visszatartani az egyre erősödő hányingeremet.

– Ennyire durva volt a helyzet, és te egy szót sem szóltál senkinek? És mi van, ha egyik alkalommal belehal a sérüléseibe?